

LITA ALDRIG PÅ EN CLOWN

DET ÄR SÅ vanligt förekommande att det faktiskt finns en medicinsk term: coulrofobi, sjuklig rädsla för clowner.

Men frågan är om clownrädsla verkligen är osunt; med tanke på var och varannan fyraårings skräckslagna reaktion första gången de är på cirkus tycks det vara evolutionärt betingat att frukta vitkalkade karlar i fladdriga skor. Och 12-årige Amos Lutz i tyska Leipzig fick tidigare i år lära sig att man bör lita på denna ryggmärgsreaktion; när Lutz kastade konfetti på en clown under ett cirkusbesök blev clownen Kasper så uppretad att han slog pojken till marken. Kasper greps av polis och riskerar sex månaders fängelse.

OCH KRIMINALITETEN TYCKS vara ett utbredd problem i clownpopulationen – under försommarens G8-toppmöte i Tyskland blockerades samtliga infarter till konferensanläggningen Heiligendamm av tillresta vänsteraktivister. I den olagliga blockaden ingick ett rödnäst brittiskt aktivistnätverk i clownkostymer, kallat Clandestine Insurgent Rebel Clown Army. De säger sig ha förklarat ”absurt krig mot en absurd värld”, och nog är det så: att fullvuxna människor tror att världen blir bättre av mindre kapitalism och fler ballonger ter sig nog absurt till och med för en fyraåring, med eller utan coulrofobi.

Och vi som är lite äldre och kan vår populärkulturella historia grubblar över hur en politisk rörelse som söker omvärldens sympati väljer samma kostymer och smink som skräckmästaren Stephen King i boken *Det* lät symbolisera ondskan. ∞

JA TILL JA, NEJ TILL NEJ

Positiv är den nya punkten.

DEN MÄNSKLIGA TILLVARON blir bättre på de flesta sätt, ändå framstår det i samhällsdebatten som om världen kommer att gå under i början av nästa vecka.

Förklaringen till att den vinda verklighetsbilden lever vidare, trots att den är osann, är att politiker och tyckare måste jäms sig för att framstå som trovärdiga. Att klaga är radikalt. Radikalt är att slå underifrån. Och alla älskar *the underdog*. Ingen älskar etablissemang.

Samma tankemönster härskar inom kulturen. En musiker som omskrivs som ”normbrytande” eller ”okonventionell” förväntas uppfatta kritiken som en stående ovation. Att vara

annorlunda är per definition en god egenskap.

MEN DEN som besökt en klädbutik det senaste decenniet vet att rebellen är den nya Svenne Banan – numera säljs döds-kallekepsar och punktröjor till och med på

babyavdelningen. Normbrytandet är den nya normen. Radikalismen gör uppror mot auktoriteter som inte finns.

Om detta skriver danskarna Frederik Stjernfelt och Søren Ulrik Thomsen i *Kritik av den negativa uppbyggligheten* (Ruin, 2007). Den midvintertråkiga titeln till trots är boken en värmande uppgörelse med det regniga kulturklimatet.

Stjernfelt och Thomsen slår ett slag för något så otidsenligt (se där, negativismen frodas också i *Neo*) som en tro på det sanna, det vackra – och de modiga människorna. Den modiga människan formulerar positiva ståndpunkter och står fast vid dem. Den fege väljer att bli rebell. ∞